

Arrest

nr. 341 983 van 26 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 december 2025.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat J. DEKEY *loco* advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn van Gaza, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 22 mei 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend op 16 juni 2023. Ze werd erkend als vluchteling op 6 juli 2023. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 5 juli 2026 (Zie “Cedoca, aanvraag derde landen” in het administratief dossier).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Bij beschikking op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in

Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij brengt naar voor dat ze last heeft van haar keel en hand (Verklaring dvz, vraag 29). Ze brengt ook naar voor dat ze te kampen heeft met depressieve gevoelens. De verzoekende partij legt met betrekking tot de problemen aan haar hand en keel geen medische attesten neer die haar medische problemen zouden kunnen staven. Er kan dan ook niet gecontroleerd worden wat de ernst is van deze aandoeningen en of de verzoekende partij omwille van deze aandoeningen niet in staat is om bij een terugkeer naar Griekenland zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. De verzoekende partij legt een medisch attest neer uit Gaza. Hierin werd beschreven dat de verzoekende partij werd opgenomen in het ziekenhuis naar aanleiding van ernstige slagen. Er wordt kort in beschreven dat ze behandeld werd maar er kan niet in worden gelezen welke verwondingen zij heeft opgelopen of wat het gevolg van deze verwondingen is. Bovendien dateert dit attest van 19 september 2022 waardoor dit attest niet als recent kan worden beschouwd en geen recent beeld kan geven van haar medische problemen en de gevolgen ervan. De verzoekende partij legt ter staving van haar psychische problemen een attest van haar psycholoog neer. Hierin kan worden gelezen dat de verzoekende partij de volgende zaken vertoont: zwarte gedachten, een gevoel van eenzaamheid, een gevoel van schuld, een verlies van eetlust, een verlies van plezier, sociaal isolement en slaapproblemen. Er wordt geconcludeerd dat ze symptomen vertoont van depressiviteit en PTSS. Er wordt gesteld dat de verzoekende partij te kampen heeft met een ernstige depressie wat zich uit in ernstige tristesse, een verlies van plezier, een gevoel van gestraft te zijn, angst, een verlies van interesse, slaapproblemen en een intense moeheid zowel fysiek als mentaal. Haar PTSS uit zich dan weer in het hebben van terugkerende nachtmerries, fysieke reacties op traumatische herinneringen, vermijdingsdrang, een negatief gevoel over haar zelf en de wereld, hypervigilantie, emotieveranderingen, concentratieproblemen en slaapproblemen. Uit de voorliggende attesten kan echter niet blijken dat de psychologische problemen van verzoekende partij belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie en dat haar medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Nergens in de voorliggende stukken wordt in concreto uiteengezet in welke mate haar actuele gezondheidstoestand haar belet om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de

omvang of draagwijdte van deze psychologische problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen.

In de mate verdere psycho-medische opvolging noodzakelijk is, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Zo is haar verblijfsvergunningen nog geldig. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.

De verzoekende partij brengt naar voor dat ze geen AMKA had in Griekenland en ook geen toegang had tot een AMKA. De verzoekende partij toont echter niet aan dat ze bij een terugkeer naar Griekenland er niet in zou slagen om een AMKA aan te vragen en deze te activeren. De verzoekende partij dient hiervoor haar verblijf in Griekenland te bewijzen aan de hand van haar ADET, een verblijfsadres en werk. Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Uit algemene informatie blijkt bovendien dat zelfs indien zij niet over een AMKA beschikt, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: "If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription" (UNHCR Greece, "Living In Greece – Access to healthcare", beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 49, 50-51). De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate zij nood zou hebben aan medische en/of psychologische opvolging, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij beroept zich immers niet op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Griekse onderdanen. Bovendien hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Griekse burgers stelt. Het komt de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en zij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. De verzoekende partij slaagt hier echter niet in. De verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend op 16 juni 2023. Ze werd erkend als vluchteling op 6 juli 2023. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 5 juli 2026 (Zie "Cedoca, aanvraag derde landen" in het administratief dossier). De verzoekende partij brengt naar voor dat ze op heden niet meer over haar Griekse documenten

beschikt daar ze gestolen zijn (verklaring dvz, vraag 23). Ze brengt echter geen elementen bij waaruit kan blijken dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen duplicaat van haar verblijfsvergunning kan vragen.

5. Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit de verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. De verzoekende partij verklaart haar Griekse verblijfsvergunning te hebben verkregen in augustus of september 2023 (bijkomende vragen M-status Griekenland) en Griekenland te hebben verlaten op 18 november 2023 (NPO, p.9). Dit wil zeggen dat de verzoekende partij maximaal 3,5 maanden als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten in Griekenland heeft doorgebracht. Uit een verblijf van een dergelijke korte periode kan de verzoekende partij onmogelijk haar conclusies trekken omtrent de mogelijkheden tot huisvesting, tewerkstelling, toegang tot gezondheidszorg en toegang tot taallessen in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk huisvesting kon vinden in Griekenland. Ze verklaart immers dat ze onderdak vond in een garage (NPO, p.19). Uit haar verklaringen kan niet blijken dat ze enige moeite heeft gedaan om andere en/of betere huisvesting te vinden in Griekenland. Ze heeft geen beroep gedaan op de Griekse overheid noch heeft ze andere stappen ondernomen om huisvesting te vinden. De verzoekende partij verklaart verder gewerkt te hebben in Griekenland. Zo heeft ze gewerkt in de groenteteelt in Kos en bij een barbier (NPO, p.18). Ze stelt niet volledig te zijn uitbetaald door haar werkgevers (NPO, p.18). Ze brengt echter geen enkel element bij waaruit blijkt dat ze deze wantoestanden heeft proberen aankaarten bij de Griekse autoriteiten. Het is de verantwoordelijkheid van de begunstigde om internationale bescherming om de rechten verbonden aan haar status af te dwingen bij de overheid die haar deze bescherming heeft gegeven. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Uit haar verklaringen blijkt niet dat ze bijkomende stappen heeft gezet om andere tewerkstelling in Griekenland te bekomen. Ze verklaart wel naar verschillende werkkantoren te zijn geweest (NPO, p.19) maar dit is slechts een blote bewering. Ze kan immers geen namen noemen want de namen waren in het Grieks en ze kan geen enkel document van deze kantoren voorleggen. Ze ondersteunt deze bewering dan ook op geen enkel moment. Ze verklaart dat de kantoren haar niet hielpen daar ze geen Grieks sprak (NPO, p.19). Uit haar verklaringen kan echter niet blijken dat ze enige moeite heeft gedaan om de Griekse taal te leren en op deze manier haar zoektocht naar werk te vergemakkelijken en haar integratie in Griekenland te versnellen. De verzoekende partij brengt ook niet naar voor dat ze in Griekenland geprobeerd heeft om medische zorgen te verkrijgen (NPO, p.20). Ze kan dan ook geen concrete elementen bijbrengen waaruit blijkt dat ze geen toegang had tot medische zorgen in Griekenland of dat haar deze medische zorgen moedwillig werden geweigerd. Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoon. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Waar de verzoekende partij verwijst naar problemen met personen daar ze tweemaal bedreigd werd aan de barbierszaak, kan dit geen aanleiding geven tot te stellen dat de bescherming van de Griekse overheid niet langer effectief of doeltreffend is. De verzoekende partij heeft immers op geen enkel moment klacht ingediend bij de Griekse overheid of op één of andere manier gepoogd heeft om bescherming bij de Griekse overheid te bekomen. Daar ze op geen enkel moment de Griekse overheid op de hoogte heeft gebracht van haar problemen, kan ze niet in concreto aantonen dat de bescherming van de Griekse overheid niet langer effectief of doeltreffend is. Ze tracht het feit dat ze geen beroep heeft gedaan op de Griekse autoriteiten te verklaren door te wijzen op een incident waarbij ze door de politie gecontroleerd werd en waarbij ze haar moest uitkleden. Dit incident kan echter niet worden beschouwd als een daad van vervolging of vernederende of mensonterende behandeling. Dit lijkt trouwens een eenmalig incident te zijn en dit incident toont niet aan dat ze voortdurend slecht behandeld werd door de Griekse autoriteiten. De verzoekende partij kan haar gebrek aan beroep op bescherming op de Griekse autoriteiten dan ook niet goed praten door te verwijzen naar bovenvermeld incident.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Haar verwijzing in het verzoekschrift naar de problemen van begunstigten van internationale bescherming bij het vernieuwen van hun verblijfsvergunning is niet dienstig daar de verzoekende partij nog over een verblijfsvergunning beschikt die geldig is tot en met 5 juli 2026.

Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is haar verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid in het Arabisch uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in haar specifieke situatie niet van toepassing is en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

6. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 29 januari 2026 staat het volgende vermeld:

“

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP verduidelijkt dat zij gevraagd heeft om gehoord te worden omdat in de beschikking staat dat er geen psychologische kwetsbaarheid is maar stelt een aanvullende nota te hebben bijgebracht met een psychologisch attest waaruit blijkt dat verzoeker angstige gedachten, slaapproblemen en concentratieproblemen heeft en zich in een depressieve staat bevindt. Dit komt door wat hij heeft meegemaakt in Griekenland. VzP stelt dat haar psychologische toestand zal verergeren bij een mogelijke terugkeer naar Griekenland. VZP vreest geen toegang te zullen hebben tot psychologische verzorging in Griekenland waardoor het haar belangrijk lijkt om haar psychologische begeleiding hier verder te zetten.”

4.1. De verzoekende partij legt op 28 januari 2026 een aanvullende nota neer. Deze aanvullende nota bevat een psychologisch attest dat dateert van 23 januari 2026 en een brief opgesteld door verschillende vertegenwoordigers van Griekse organisaties die dateert van 19 november 2025.

5. De verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter terechtzitting en de bij aanvullende nota aangevoerde elementen geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 16 december 2025.

5.1. In de hierboven geciteerde beschikking werd reeds vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt over een bijzondere kwetsbaarheid te beschikken die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Wat betreft haar medische problemen werd geoordeeld dat ze geen (recente) attesten neerlegt om haar medische problemen te staven waardoor ze niet aannemelijk maakt dat ze omwille van haar medische problemen niet zelfstandig in haar levensonderhoud kan voorzien. De verzoekende partij laat in het kader van haar vraag tot horen na hierover recente attesten toe te voegen waardoor de in de beschikking opgenomen grond, waar werd gesteld dat ze geen bijzondere kwetsbaarheid omwille van haar medische toestand heeft, behouden blijft.

Wat betreft haar psychologische toestand legt de verzoekende partij ter staving van haar verzoek om internationale bescherming een psychologisch attest neer. Uit dit attest blijkt dat de verzoekende partij de volgende zaken vertoont: zwarte gedachten, een gevoel van eenzaamheid, een gevoel van schuld, een verlies van eetlust, een verlies van plezier, sociaal isolement en slaapproblemen. Er wordt geconcludeerd dat ze symptomen vertoont van depressiviteit en PTSS. Er wordt gesteld dat de verzoekende partij te kampen heeft met een ernstige depressie wat zich uit in ernstige tristesse, een verlies van plezier, een gevoel van gestraft te zijn, angst, een verlies van interesse, slaapproblemen en een intense moeheid zowel fysiek als mentaal. Haar PTSS uit zich dan weer in het hebben van terugkerende nachtmerries, fysieke reacties op traumatische herinneringen, vermijdingsdrang, een negatief gevoel over haar zelf en de wereld, hypervigilantie, emotieveranderingen, concentratieproblemen en slaapproblemen. Er werd in de beschikking echter geoordeeld dat uit de attesten niet kan blijken dat haar psychologische problemen negatieve gevolgen hebben op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie en dat haar medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Nergens in de voorliggende stukken werd *in concreto* uiteengezet in welke mate haar actuele gezondheidstoestand haar belet om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psychologische problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen.

De verzoekende partij legt in het kader van haar vraag tot horen een psychologisch attest neer dat dateert van 23 januari 2026. In dit attest kan worden gelezen dat de verzoekende partij last heeft van angstige overpeinzingen die invasief en aanhoudend zijn. Ze heeft ook te kampen met een intense en verlamme angst. Haar depressieve staat uit zich in het hebben van een voortdurende tristesse, een verlies van eentlust en een progressieve terugtrekking van dagdagelijkse activiteiten. Ze heeft ook last van invasieve herinneringen, een intense en wederkerende vrees dat ze zal worden teruggestuurd, slaapproblemen, sociaal isolement, moeilijkheden om haar te concentreren met een frequente vergeetachtigheid en een toegenomen irritatie. Deze problemen hebben volgens dit attest een aanzienlijke weerklank op haar dagelijks functioneren. Dit recent psychologisch attest verduidelijkt echter niet voldoende concreet op welke wijze haar psychologische problematiek een invloed heeft op haar dagdagelijks functioneren. Er wordt enkel aangegeven dat de symptomen, zoals deze worden verklaard door verzoekende partij zelf, een impact hebben op haar dagelijks functioneren. Er wordt hierbij niet concreet toegelicht wat deze “aanzienlijke weerklank” (“*rententissement notable*”) precies inhoudt en wat de omvang hier precies van is. De Raad moet vaststellen dat het psychologisch attest spreekt in veralgemeende termen, zoals progressieve terugtrekking en aanzienlijke weerklank, zonder dat *in concreto* wordt toegelicht wat wel en wat niet van verzoekende partij kan worden verwacht, in het kader van het voorzien in het eigen levensonderhoud. Uit dit document kan alleszins niet blijken dat ze niet in staat is om bij een terugkeer naar Griekenland zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Waar ze stelt dat ze geen toegang zal hebben tot psychologische verzorging in Griekenland, werd er in de beschikking op gewezen dat ze niet aantoont dat ze in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Zo is haar verblijfsvergunning nog geldig. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. In de mate dat ze in de aanvullende nota naar voor brengt dat ze voor toegang tot de Griekse gezondheidszorg een AMKA zou nodig hebben, werd ze er in de beschikking eveneens op gewezen dat ze niet aantoont dat ze bij een terugkeer naar Griekenland er niet in zou slagen om een AMKA aan te vragen en deze te activeren. Tevens werd in de beschikking reeds aangegeven dat verzoekende partij ook zonder AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg. Het volstaat hier voor het overige te verwijzen naar de beschikking waar er uitgebreid wordt ingegaan op stappen die de verzoekende partij diende te zetten voor het verkrijgen en activeren van een AMKA en op welke manier ze toegang zou krijgen tot de Griekse gezondheidszorg.

De verzoekende partij kan dan ook met haar betoog tijdens de terechtzitting en het door een aanvullende nota toegevoegd medisch attest, niet aantonen dat ze over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt in de zin van de relevante Europese rechtspraak. Ze doet dan ook geen afbreuk aan de in de beschikking opgenomen grond.

5.2. Waar de verzoekende partij in haar aanvullende nota verwijst naar een brief opgesteld door verschillende vertegenwoordigers van Griekse organisaties die dateert van 19 november 2025, kan ze eveneens geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen gronden. De Raad stipt aan dat de analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen en toegespitst op de individuele situatie van verzoekende partij. De door verzoekende partij aangevoerde kritiek op het gebruik van de COI Focus GRECE “*Aide aux migrants*” van juli 2025, doet geen afbreuk aan de gedane analyse, die voldoende steun vindt in de overige gehanteerde rapporten.

Verder wordt in de beschikking van 16 december 2025 uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoont dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 5 juli 2026, (ii) ze heeft slechts 3,5 maanden als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten in Griekenland doorgebracht en (iii) ze heeft slechts beperkte stappen ondernomen om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en haar rechten als begunstigde van internationale bescherming af te dwingen bij de Griekse overheid.

5.3. De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 16 december 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij heden geen

elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES